

מנ:

תום' ישנים

א) (לעברת המוס' אליבא דרש"י דליט מנרף אלל כשהוא חלל תמש נרף למחוק תיבות כל עיקר:

רַב גַּסִּים גֵּאוֹן

רִישׁ הָהָא דְאִסְרֵי אֲרֵב
מִתְּחִיל מוֹתוֹ. וְהָיָה
בְּרֹכֵם מִתְּחִיל וְעַתָּה
וְהָיָה אִי אֶלְמָּה לְבָרֵךְ
מִטַּע מַלְאָךְ וְסִפְסֵל לְבָרֵךְ
לְעֵשֶׂת חָרִין. **וְרַי**
יְהוֹדָה אֲמֹר. כִּי
זָכָר מִתְּחִיל אֲמֹר. **וְרַי**
יְהוֹדָה כְּשֶׁמֶה
בְּמִסְכָּת יוֹשֵׁב יָם יוֹם
שָׁוָה לְהֵיחָד עֹרֵב שָׁבָת
אֲמֹר אִי מִקְרָחֵינִי
שֶׁנֶּחֱמָה שְׂדֵה עֵשֶׂת
וְכִנְיָן. **וְרַי יְהוֹדָה**
אֲמֹר. כִּי
מִתְּחִיל מִתְּחִיל
בְּמִסְכָּת בְּרֹכֵךְ שֶׁ
סְפִילֵי הַמִּקְרָחֵינִי. **וְרַי**
עֵינֵי כְבוֹד שְׁמֵיכֶם
אֵלֵינוּ מִלִּי מִלִּי
דֵּל הָרַם זָכָר יְיָ יְהוֹדָה
כִּי. **וְשִׁמְעוֹן** אֲמֹר יִצְחָק
אֵפֶיךָ שְׂדֵה עֵשֶׂת
וְרַי מִכֵּן עֵשֶׂת יְהוֹדָה
סִיכֵי רַי שְׁמֵיכֶם
אֲמֹר יוֹשֵׁי [סָרָן] רַבֵּי
אִי מִתְּחִיל מִתְּחִיל

וזהו **מצרף**. וליכא לשנוי בשלל **מורי** מיחם שפינה היטבו מים קרתי סולו פטו דרך (רשעה ו) וכן בש"ס ספסול כגון (א)מפסנה חפלי מויר לוחה חלל פנה ממנו מים כיון דליכא למיטעי: **מיחם** שפינה פסנו מים לא יתן דלחובי מים כל עיקר פסני שפינה ורבי יהודה היה אצל לר"ס שפינה שפינה שפינה כיון דליכא פסנא כגון שיש צו מים הרבה שאין המיחם מתפסיק לנצל רוב המים שנחביו לשאמאן נפרק אמר להם הממונה (ויחם ד) ר"י (שם) שאין מנצל שפינה דקאמר רבי יהודה מביאין עשירות של כרזל ומטילין לתוך המים שפינה יצאמן ואם היה מנצל היה אסור ויחם פריך והלא מנצל ואפי"ר אביי אסר כר"ס דלא חלף לנצל (כל מלי דמזר עביד כרזל לצר מהני חלף עביד כשמואל וחד מינייהו הלכה כר"ס) בגריה ומסחמא אביי כרזה כרזה כרזה ליה מ"מ מוקי מתניין כרזי יהודה משום דקשיא ליה מדי

[illegible]

אמר ש"ן ללצר כלומר ח"ס בדבר שגוי
אלא שזו דפיהו ממנו ח"ס שרי לתת לשון
וידבר מפרש פניהו כרז אלף ואל דפרין
ובדיוט אלב כשפיהו והמס כבזבו אל
כל שהוא י"ב שיעור ללצר מדפרין לש
מפשי שמרץ חשמו דלחם פשיטו
המלח ספרה ליה דמיייר רב חפ"י נשי
פניהו עם המס כבזי ומיייר כשי"ב
ומחלק בין אין מחסין ללצר מחסין כר"ס
כשי"ה ה"ה דהוה מני למיסרן אליבא דר
נשרי ש"ו שיעור ללצר וכר"ס חמשה
אלא אי ליחמר הכי ליחמר השלם חמשה
על כל גדושו אלב שיעור ללצר חפ"י
דבכל ענין י"ס שיעור ללצר דפ"י ובי
ללצר אסור אלף יוחא ליה למניקט ח"ס
דקאמר שמואל ח"ס שיעור ללצר ח"ס
ומאי ח"ס שיעור ללצר דקאמר שמואל
לאחמיתיה דרב וקאמר ח"ס שיעור ללצר
ש"ס ח"ס חפ"י חפ"י ח"ס דרב חשמו
והלא מלרץ יוחא כשלם מילואו ועוד
לל מילואו וי"ל דחשמו ליה פרי כבזי וקו

כירה פרק שלישי שבת

וְסוֹ דַקְתָּם מִיָּחָס הַגִּיעַ לְצִירֹת הָאֵל:
 (י) וְאִנִּי פָעִימָה הֵיכֵל (בְּרַשְׁמִית דָּ)
 כַּמָּה מִקוּמוֹת הָזָכַר פִּינְיָו עַל הַדָּבָר
 לֹא לִפְנוּתוֹ לֹא הָיָה לִיָּה לִמְנַקֵּט פִּינְיָו
 וְהָלֵךְ מִלָּרֶף. כְּשֶׁכָּלִי מִתְחַבֵּר חָס וְנוֹתָן
 לְתוֹכוֹ זָנוֹן מִחֻקִּים אֶת הַכְּלִי וְזוֹ הָאִוֶּר
 גִּמְר מִלֵּאכֶת הַזֹּרֶפֶץ הַזֹּרֶפֶץ מִתְרַחֵם הָאִוֶּר
 מִפְּעֻשְׁתּוֹ קָרָוּ לְהַסְבֵּר וְהָמִים
 מִזֶּרֶף פְּעֻשְׁתּוֹ. שׁוֹלֵדִי"ל בְּלֵעִי:
 שְׁפִינְיָו. מִשְׁמַע שְׁפִינְיָו לְעִזְמוֹ מַעַל
 הָאִוֶּר: לֵרֶף. שְׁפִינְיָו מִמֶּנּוּ
 הַחֲמִין: כִּי אֵימָר לֹא שְׁפִינְיָו דְּפִינְיָו
 לָמַת לְתוֹכִי: זָנוֹן: שֶׁלֵּא שִׁיּוֹר
 לְפִסְפִּיר. וְלֹא לִרְפָּן כִּינֵן שֶׁלֵּא מִלֵּאשׁוֹ
 כִּינֵן. וְכִי מִשְׁמַע לִיָּה פִּינְיָו כִּרְב
 אֵלֶּה שְׁפִינְיָו מִמֶּנּוּ חֲמִין: אֶפִּילוֹ
 שִׁיּוֹר לִרְפָּן. שְׁמַלְאוֹ חִינֵן: כִּינֵן:
 מִתָּר

אמר אפי' שיעור לצרף
מותר

אמר רב אדא בר מתנא אמר רב דרר
יכול להיות שלא ירף דפסקין רשיה
ה נמי דבר שאין מחבין ובפרק אמר
בדבר שהוא מן התורה אית ליה לר'
יהודה אסר בגרייה במתניתין דבינה
ל' יהודה דאסר בחין מחבין אע"ג

דשמעמח דהסח קסח דמשי אפי
ורלמו אפי במקום צניה יקח דברי
והסח אפא לא מיימי הליא דביע
וגרמ ואין שנות מנעק כל נראה
ר' יהודה דבר שאין מתכוין אלא
אין מתכוין מן המורה ומשי וה"ג
לא אסור אין מתכוין אלא מדברג
וקשה דבפרק ספק אכל (ירמיהו ד)
דלמא דבר שאין מתכוין אסור ולכן
מתכוין אסור לר' אפי' בשבת מן
ב מלאכה מחשבת ואפי' דהו' פסוק
קט' ישיגא מתכוין ואין מתכוין ולא
י מלאכה שאינה גופא לא
סא שאינו מתכוין להצטיר התחתונות
דלמא מלאכה שאינה צריכה לגופה
ביון דנחא ליה בכה הצנעה לא קרינן
ערת התחתונות כלל שהרי בא לכנות
לשמה ק"ג (סא) משמע דהכולל לא צריכה
לשמה ק"ד (סא) צריכה לגופה חזק חותה
דכלל הבערה זו יתחמם וכיון שאינו
הקו"ט" משמע דמפרש הקו"טין כן לא
הקו"ט" משמע דהוא חזק חותה

מיחם שפיר ממנו מים חסור ואמור
מי שרי אלז אי איתמר הכי איתמר
יכא יתיר עד שימאלט עס גדוהי
מים מרובין שיש שיעור לנרץ מדקאמר
צירוף כשמילאוי וצפיה ממנו מים
יי אלז מיחם שפיה ממנו מים אסור
מי אלז להפסיר פי' שמתקן להפסיר
שפיה ממנו מים כרז דלז אי נמי
שנחבו לז נסחלקו ים שיעור לנרץ
ן איתנא דשמואל ולנרץ להמחיה מי
מסבין מאי דוחקיה לאוקמי ממני'
אלז אדשמואל צפירן דעדיפא פ' שיעור
שיעור להפסיר שפיר ממנו מלל המים
אלז פיה ממנו מים לעולם אסור
ר דב"א כשיעור להפסיר אלז שיעור
ר אף שיעור לנרץ מותר כר"ש וז"ל
ה ממנו מים לעולם ים שיעור לנרץ
ממנו אסור כר"י ויזיל ששמואל אף
ה ממנו מים וים לעולם שיעור לנרץ:
ושיעור לנרץ כשמילאוי וקסא י' פירן לעיל
וזה מנרץ משמע בכל ענין הוא מנרץ אפי'
אלז נרץ עד כ"כ שיעור החמור דאמור

והלא מצרף ר' שמעון היא דאמר ⁽⁶⁾ דבר שאין מתכוין מותר מתקף לה אביי מדי מיחם שפינה ממנו מים קתני מיחם שפינהו קתני אלא אמר אביי הכי קאמר המיחם שפינהו ויש בו מים חמין לא יתן לתוכו מים מועטין כשבשל שיתומו אבל נותן לתוכו מים מרובים כדי להפשיט ומיחם שפינה ממנו מים לא יתן לתוכו מים * כל עיקר מפני שמצרף ור' יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוין אסור ואמר רב ל"ש אלא להפשיט אבל לצרף אסור וישמואל אמר אפי' לצרף נמי מותר לצרף לכתחילה מן שרי אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב לא שנו אלא שיעור להפשיט אבל שיעור לצרף אסור ושמו

חיים לקושיית אבי ומוקן לה להכלתם כר"ס ולי"ג
 מוקין במתוך ממני' כר' יהודה ולי"ג דלא הו' פסוק רשימי
 והלא שמה מזרף קדש' דהכא משמע דנצורף אסר' ר' יו
 אצל אבא דנצור דקדש ולי"ג א' שבות במקדש ומפני
 אצל שהוא דרננן לא ומיהו נכלאו הכי שפיר ל"פ דהא ר'
 אלא ע"ג כלים דמשמע אכל ע"ג קרקע לא ומוקמנא
 מתחבין דמשמע בסוף פירוקן דהו' חורש נכלול ד' ו
 מתבין מותר ופירן ומי אמר אבי הכי ויהא אכל ד' בשמ
 לא נכרה אלא לר' יהודה דאמר דרין שפיר מתבין
 שאין מתבין ומימי' מילתיה דאבי' ועוד מוחק הספ
 שאין מתבין מותר פי' מותר לר' יהודה ולא אסר' *
 אבי' דאיעטרין לר' יהודה קרא א"כ ש"מ דאסר' ר' יו
 כיון חק משנת אסור מן התורה אכל דרין דגני' ש
 ת ושרי דרין שבות במקדש והשאר א"ש הו' וסוגיא דהה
 העלויות והוצעו התחממות מחליין ט"ק סבר לה כר
 דאמר דבר שאין מתבין מותר אלאהא משמע דרנב
 אפשר כלה לנכות העלויות אם לא יוצעו התחממות ו
 איהו כלה לגופה דליתו צריך להכערת התחממות והא
 יכיה כר' משום דבואר דר"י נקט דלא חימא דלא מחיב
 נכחה תהא של עץ שלא זוקו דרים שמתבין לבינו אכל
 יהיה התחממות גחלים להתחמם והוצעו מחליין נקט
 ר'י מדפטר כר"ס דלי' כוונתו להכעיר הו' א"כ לגופה
 דאין מתבין אכל בנתבין לנכות העלויות לא יוחא לר' יו
 רישיה ור"ס שרי בחומה גחלים להתחמם אע"ג דבכפר הנו
 ל שהוא אפ"ר דאין מתבין ליתום הקרקע אל דמי לכל
 חק אפ"ר דמיא אכל אכל שנתה אפ"ר נהנה בהצטר
 להלכה שפיה צריכה לר' יו: * * * * * שו"א דהפשי' מתוך
 ר' כגון מיחם שפיהו אכל לגרף פי' דבדר ששין צירוף כג
 ירף מותר ומשעם אפי' בנתבין ולמי פירן ולגרף להתחמ
 יזון אלא ששור להפשי' ולא לגרף קאן שלא מלאהו כולו
 אלא מזרף משום דמשמע אכל דקדוש אכל נטול לתמו
 יהיות צירוף ודוחק ור"י מפרש בענין אחר דבפניהו
 והלא מזרף ולא משני שאין זו שיעור לגרף ועוד מדקאמר
 לגרף ולא שיר' לפגויה שר' דבכל שהוא הוא מזרף ור"ס
 לגרף אלא לגרף שמתבין לגרף אסור כר"ס * ומפרש פי
 שיעור לגרף כגון שמתללו כולו מים לזון דלע"י הדמים
 כאבי' דמוקן לה בלאין זו שיעור לגרף וכר' יהודה ובי
 כיון דסבר דהלה כרבי יהודה גבירה דהיינו דבר ש
 אין זו שיעור לגרף כאבי' ורבי יהודה דסבירא לה כוונתו
 מתבין מתבין לגמרי שפיהו עוס הכי והו"פ לא שנו ר'
 ואינו מתבין אלא להפשי' אסור לר' יהודה דסבר כוונתו
 מר אבי' אכל מיחם שפיהו ממנו מים כר' ה"ה דמצי לגר
 עוף משום דמלכות פניהו דייק דלמיה כר' יהודה שמואל
 מוקן ממני' כאבי' דייק שפיהו דלרב אלא דמפרש ש
 ירן דמפרש כאבי' אם כן נידוק ודוקא פניהו אלא פיניתי
 דלאה סבירא לי כר"ס מוקמ' ממני' כותיה דרב אלא כש
 ממני' פניהו כרב אלא שפיה ממנו מים ושיעור להפשי' כלא
 מר אבי' אכל מיחם שפיהו ממנו מים לא יתן לחובי' כל שיעור
 לא שנו אלא שפיהו להפשי' אכל נטול מים כ"כ שיעורו
 * * * * * שאלו מתבין לגרף מתפטר (ומי' נכס היעורר):

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) תוֹבֵם סוֹף דְּיֵיה מִיחֹם וְכו' וּמִן שְׂאֵרֵי נִהְנֶה. גִּיב עִיל פ' כָּל נִדּוּל דָּף עִם כְּדִיָּה טַסִי נִיחָא:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מיהם ששינה
וב' ליה ד"ה דבר שאינו
מתכוין אלא מדיכונן. וכ"כ
רש"י לקמן קס"א ע"כ ד"ה

לעזי רש"י
שולחן"ר, לוחק.

רבינו חננאל

אורקא מיזם שפירושו "ענין".
הכריזה שיש לה במס המס
אין לחשוב מיס מסמק
שבשלב שישנו, אבל נתון
מכונן מיס מורכב מי
לפשה. את מנת המס
אין לחשוב מיס
ע"מ שישנו (הוא) שפירושו,
הן יהיה רחב דאמר דבר
שאין מתכוון אסור. אבר
לא מיס אלא מיס
מורכב שיעור להפשיד
אבר מיס מורכב שיעור
לפשה. אסור. מיס שיעור
הכל בעת שישנו שישנו
נחלת ושבשנו שישנו
מיס מלאכת שישנו שישנו
ולחשוב מיס מלאכת מיס
לפשה. אבר שיעור
לפשה אסור ושוטל אסור
אסור שיעור לפשה
מחול. אורקא שישנו
מיס. דבר אדר מיס שישנו
מיס שישנו, ודאמי מיס
בבא דריש (מיס קא)
שישנו, ושינוי שישנו
אליבא דריש.

(א) חן וליקמה עד קלי
כשתחיל הוכח גם כרתבין
כחלחמת בשם ר"ת.

אפי"ו

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones